

Χριστούγεννα: Γιορτή ή τραγωδία; (Ιερομόναχος Αντίπας Αγιορείτης)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 24 Δεκεμβρίου, 2017

Ή παροῦσα όμιλία πραγματοποιήθηκε άπό τὸν ὁσιολογιώτατο ἱερομόναχο π. Άντιπα Άγιορείτη (Γέροντα τοῦ Ἱ. Ἰβηριτικοῦ Κελλίου Ἀγίας Ἀννης Καρυῶν) στὸ πλαίσιο τῆς χριστουγεννιάτικης ἐκδηλώσεως, ἡ ὁποία ἔλαβε χώρα στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Α.Π.Θ., ὡς προσκεκλημένου τοῦ Προέδρου τοῦ Τμήματος Θεολογίας κ. Παναγιώτη Σκαλτσῆ, στὶς 15 Δεκεμβρίου 2016.

Στὴν ἐποχή μας, ὅπως ὅλοι γνωρίζουμε, ὑπάρχει ὑπερπαραγωγὴ νέων. Χιλιάδες ἄνθρωποι σὲ ὅλον τὸν κόσμο ἔργαζονται στὴν εἰδησεογραφία, χιλιάδες ὄργώνουν τὴν ὑφήλιο γιὰ νὰ συλλέξουν νέα. Νέα ἐντυπωσιακά, περίεργα, νέα ἀληθινά, νέα κατασκευασμένα, νέα καλά, νέα κακά. Νέα ποὺ ὡφελοῦν καὶ νέα ποὺ βλάπτουν. Νέα ποὺ ἀνεβάζουν καὶ νέα ποὺ κατεβάζουν. Νέα ποὺ μᾶς ἐνθουσιάζουν καὶ νέα ποὺ μᾶς ἀπελπίζουν. Εἰδήσεις, ποὺ μᾶς κάνουν ὑπερήφανους καὶ εἰδήσεις, γιὰ τὶς ὁποῖες οὐτεπόμαστε, καὶ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ποὺ τὶς παρακολουθοῦν. Ἐπιστρατευμένα πρὸς τοῦτο, ἡ τηλεόραση, τὸ διαδίκτυο, οἱ ἐφημερίδες, τὰ περιοδικά, ὅλα τὰ ΜΜΕ ἐπὶ εἰκοσιτετράρου, μάλιστα, βάσεως. Παλαιὰ εἶναι ἡ διατύπωση ἀπὸ τὸν Αριστοτέλη τὸν Μέγιστο: «οἱ ἄνθρωποι φύσει τοῦ εἰδέναι ὥρεγονται», παντοῦ καὶ πάντοτε καὶ μέχρι σήμερα καὶ μακάρι νὰ μαθαίνουν τὰ καλὰ καὶ ὡφέλιμα καὶ νὰ διδάσκονται ἀπὸ αὐτά. Μακάρι νὰ μὴ μαθαίνουν μόνο νέα καὶ ὄλες αὐτὲς τὶς εἰδήσεις. Όμως, αὐτὰ τὰ νέα δὲν εἶναι νέα, ἀλλὰ παλαιά. Τόσο παλαιὰ ποὺ ἀρχίζουν τὴν παρουσία τους μέσα σ' αὐτὸν τὸν Παράδεισο.

Τὸ πρῶτο νέο εἶναι ἡ πτώση τοῦ ἀνθρώπου ἐξ αἰτίας τῆς ἀνυπακοῆς του στὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Τὸ δεύτερο νέο εἶναι ἡ ἔξορία του ἀπὸ τὸν Παράδεισο τῆς τρυφῆς. Τὸ τρίτο νέο εἶναι ὁ πρῶτος φόνος μεταξὺ ἀδελφῶν ... καὶ πάει λέγοντας μέχρι καὶ σημερα. Τὰ ᾖδια πάντοτε, πότε μὲ τὶς ᾖδιες μορφὲς πότε μὲ ἄλλες καὶ ἀπὸ διαφορετικοὺς ἀνθρώπους σὲ διάφορες ἐποχές. Νέα ποὺ δὲν εἶναι νέα. Εἶναι, τὸ ἐπαναλαμβάνω, παλαιά. **Ἐπαναλαμβανόμενες πράξεις καὶ συμπεριφορές.**

Μὰ θὰ διερωτηθεῖ κανείς, **δὲν ὑπάρχει κανένα νέο;** Τὴν ἀπάντηση τὴν δίδει ὁ **ἄγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός:** «**Ἐνα νέο ὑπάρχει, ἡ ἐνανθρώπηση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ**». Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο νέο καὶ μάλιστα νεώτατο, «τὸ πάντων καινὸν καινότατον», «Τὸ μόνον καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον», ποὺ παραμένει πάντα ἐπίκαιρο καὶ

Από όλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου (καὶ ἐπισκέψθηκα πολλὰ) ζηλεύω τὸ ταπεινὸ σπῆλαιο τῆς Βηθλεέμ. Ζηλεύω τὴ φάτνη, τ' ἄχυρα. Ζηλεύω τὰ χέρια τῆς Παναγίας, ποὺ ἀγκάλιασαν τὸ «θεῖον Βρέφος». Ζηλεύω τὰ μάτια τοῦ Ἰωσῆφ, ποὺ τὸ πρωτοεῖδαν. Ζηλεύω τὶς φωνὲς τῶν Ἀγγέλων. Ζηλεύω τὰ γόνατα τῶν ταπεινῶν Ποιμένων, ποὺ γονάτισαν μπροστά του. Ζηλεύω τὰ χινῶτα τῶν ἀλόγων ζώων, ποὺ τὸ ζέσταναν. Ζηλεύω ἔκεινη τὴ σκοτεινὴ νύχτα. Ζηλεύω καὶ θὰ ζηλεύω πάντα ἔκεινο τὸ Ἀχούρι τῆς Παλαιστίνης. Ἀλήθεια τί εἶναι τὰ βασίλεια καὶ τὰ ἀνάκτορα τοῦ κόσμου τούτου μπροστὰ σὲ αὐτό; Τί εἶναι τὰ πλούτη καὶ ἡ δόξα, οἱ ἡδονὲς καὶ οἱ ἀπολαύσεις, καί, γιὰ οὐαὶ ἔρθοντες στὰ δικά μας, **τί σχέση μποροῦν οὐαὶ ἔχουν τὰ Χριστούγεννα, ποὺ γιορτάζουν οἱ Χριστιανοὶ τοῦ σήμερα μὲ τὸ παμμέγιστο Μυστήριο τῆς Θείας Ἑναυθρωπήσεως;** Πόσοι γνωρίζουν; Πόσοι πιστεύουν; Καὶ πόσοι πρωτίστως ζοῦν αὐτὸ τὸ γεγονός; Ἅς θυμηθοῦμε τὰ λόγια τῶν ποιμένων «Διέλθωμεν δὴ οὐαὶ Βηθλεέμ καὶ οὐαὶ τὸ ρῆμα τοῦτο τὸ γεγονός».

Ἐνα εἶναι βέβαιο, πῶς Χριστούγεννα γιορτάζουν μόνον ὅσοι ἀκολουθοῦν τὴν πορεία τοῦ ἀστέρος. Ὁσοι ἀκολουθοῦν τοὺς μάγους στὸν δρόμο τους, ὅσοι βλέπουν μὲ αὐτοὺς «Τὸ παιδίον μετὰ Μαρίας τῆς μητρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκίαν», δηλαδὴ μέσα στὴν Ἑκκλησία. Ὁσοι προσφέρουν στὸν νεογέννητο βασιλέα δῶρα, ὅπως οἱ μάγοι, οἱ ὄποιοι «ἀνοίξαντες τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν προσήνεγκαν αὐτῷ δῶρα, χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν». Ἄλλα τί δῶρα οὐαὶ τοῦ προσφέρουμε ἐμεῖς οἱ ὄντως πτωχοὶ καὶ πάμπτωχοι πινευματικά, οἱ πεινασμένοι καὶ γυμνητεύοντες; Ἄλλα καὶ ἐὰν εἴχαμε, τί ἄραγε θὰ ἥθελε οὐαὶ τοῦ προσφέρουμε;

Τετρακόσια χρόνια, περίπου, μετὰ τὴν γέννηση τοῦ Θεανθρώπου ἔκει πλησίον τοῦ ἀγίου Σπηλαίου ζοῦσε ἔνας ἐνάρετος καὶ ἄγιος μοναχός, ὁ Ἱερώνυμος μὲ τὴν συνοδείᾳ μερικῶν εὐλαβῶν γυναικῶν. Μία νύχτα τῶν Χριστούγεννων ὁ Χριστὸς τοῦ ζήτησε ἔνα δῶρο. Ὁ ἀνθρωπος τὰ οὐασε! Ποῦ οὐαὶ βρεῖ, ἀκτήμων ἀσκητής, ἔνα δῶρο ἐπάξιο στὴν θεία μεγαλειότητα; Ταπεινὰ ρώτησε: «Τί δῶρο θέλεις, κύριε;» Καὶ ἔκεινος **τοῦ ζήτησε σὰν δῶρο τὶς ἀμαρτίες του.** Αὐτὸ τὸ δῶρο θέλει καὶ ἀπὸ ἐμᾶς, γιατί εἶναι οὐαὶ μόνος ποὺ οὐαὶ «ἐξουσίαν ἀφιέναι ἐπὶ γῆς ἀμαρτίας».

Ἄλλωστε δὲν οὐαὶ τίποτε ἄλλο οὐαὶ τοῦ προσφέρουμε, ἀφοῦ ὄλους, κλῆρο καὶ λαό, μᾶς μαστίζει μία γενικὴ πινευματικὴ πτωχεία. Ἄδεια τὰ χέρια μας, κενὴ ἡ καρδιά μας. Ἅς Τοῦ δωσουμε λοιπὸν τὶς ἀμαρτίες μας, μετανοημένοι ποὺ Τὸν λυπήσαμε. Ἅς Τοῦ προσφέρουμε τὰ λάθη μας, συντετριμμένοι ποὺ Τὸν περιφρονήσαμε. Ἅς Τοῦ χαρίσουμε τὴν ἀνθρώπινη ἀθλιότητά μας, ταπεινωμένοι ποὺ Τὸν ἐγκαταλείψαμε. Ἅκεινος μᾶς περιμένει ύπομονετικὰ ἔκει ποὺ Τὸν ἀφήσαμε, ἔκει ποὺ Τοῦ γυρίσαμε τὴν πλάτη. Μᾶς περιμένει μὲ ἀνοιχτὴ τὴν ἀγκαλιά Του. Μία ἀγκαλιά, ποὺ μένει πάντα ἀνοιχτὴ καὶ ζεστή.

Ἐὰν δὲν κάνουμε ἔτσι, τότε γιὰ ἀκόμη μία φορὰ θὰ κάνουμε Χριστούγεννα χωρὶς Χριστὸ καὶ Φῶτα δίχως Φῶς. Θὰ κάνουμε τὰ Χριστούγεννα τοῦ «κόσμου τούτου» μὲ

φῶτα πολλά. Μὲ γλυκὰ πολλά, μὲ τραγούδια πολλά, μὲ ὅσα βλέπουμε καὶ ἀκοῦμε κάθε χρόνο. Ὄμως ὁ Χριστὸς δὲν ἔχει θέση σὲ αὐτὰ τὰ Χριστούγεννα. Τὴ θέση του τὴν παίρνει ὁ ἄλλος. Ὁ ἐχθρός τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὁ Μαμωνᾶς, ὁ ὥποιος κάνει τὰ Χριστούγεννα εὔκαιρία καὶ μέσο ἐμπορικοῦ κέρδους, σπατάλης, κραιπάλης καὶ ἀμαρτιῶν πολλῶν «*ρρητῶν καὶ ἀρρήτων*». Χριστούγεννα, στὰ ὥποια δὲν ἀκούγεται οὕτε ἡ λέξη «*Χριστὸς*» πολλὲς φορές. **Χριστούγεννα, ποὺ δὲν εῖναι γιορτὴ ἀλλὰ τραγωδία, ποὺ δὲν εῖναι ἐπικοινωνία μὲ τὸν Σαρκωμένο Θεό, ἀλλὰ πανηγύρι μὲ τὸν διάβολο.** Χριστούγεννα μὲ πολὺ σκοτάδι, δίχως Φῶς, δίχως ἀληθινὴ χαρά, δίχως ἐλευθερία. Γιὰ ἐμᾶς ὅμως τὰ Χριστούγεννα δὲν θὰ πάψουν νὰ εῖναι ἡ «*μητρόπολις τῶν ἑορτῶν*», ὅπως τὴν ἀποκαλεῖ ὁ **Ιωάννης ὁ Χρυσόστομος**. Δὲν θὰ παύσουν νὰ εῖναι τὸ μοναδικὸ καὶ συνταρακτικὸ νέο «*τὸ καινόν, τὸ καινότατον*», Δὲν θὰ πάψουν νὰ εῖναι ἡ φρέσκια εἴδηση, ἡ εἴδηση τῆς στιγμῆς. Ἐκείνης τῆς στιγμῆς, ποὺ πάντοτε πρέπει νὰ ἔχουμε στὸ νοῦ καὶ στὴν καρδιά μας, μέχρι τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ κλείσουμε τὰ μάτια μας, **γιατίστιγμὴ χωρὶς Χριστὸ εἶναι πραγματικὸς θάνατος καὶ κόλαση**.

Ἡ Ἑκκλησία μας, ὅσο ὑπάρχει αὐτὸς ὁ κόσμος, θὰ ψάλλει πανηγυρικὰ «*Χριστὸς γεννᾶται· δοξάσατε*» καὶ θὰ προσκαλεῖ τοὺς πιστοὺς νὰ κάνουν τὴν καρδιά τους φάτνη, γιὰ νὰ ἐναποθέσει ἡ Παναγία τὸ θεῖο Βρέφος. Τὸ σπήλαιο ἐκεῖνο μετὰ τὴν γέννηση τοῦ Θεανθρώπου ἔπαιψε νὰ εῖναι Ἀχούρι, τουτέστι στάβλος ἀλόγων ζώων. Ἐγινε τὸ κέντρο τῆς γῆς καὶ τὸ σημεῖο ἀναφορᾶς ὅλης τῆς ἀνθρωπότητας. Ἐὰν καὶ ἐμεῖς δεχθοῦμε τὸ θεῖο Βρέφος μέσα στὸ ἀχούρι τῆς ψυχῆς μας, ἀχούρι ἀπὸ τὰ πάθη, τὰ ἐλαττώματα καὶ τὶς ἐλλείψεις μας, τότε καὶ ἡ δική μας καρδιὰ θὰ γίνει κατοικία τοῦ ζῶντος Θεοῦ καὶ θρόνος τοῦ Ἐπουρανίου βασιλέως. Θὰ εἶναι κρίμα νὰ μείνει πανδοχεῖο, ὅπου «*οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι*».

Χριστὸς ἐτέχθη! Άληθῶς ἐτέχθη!

(Πηγή: amen.gr, Ἡλεκτρονικὴ στοιχειοθεσία στὴν ἑλληνική «*Χριστιανικὴ Βιβλιογραφία*»)